

Sygn. akt III AUa 998/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Barbara Białecka
Sędziowie:	SSA Jolanta Hawryszko SSO del. Anna Stasiewicz-Kokotowska (spr.)
Protokolant:	St. sekr. sąd. Karolina Ernest

po rozpoznaniu w dniu 29 września 2016 r. w Szczecinie

sprawy J. Ż. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o przyznanie emerytury

na skutek apelacji ubezpieczonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 22 października 2015 r. sygn. akt VI U 539/15

oddala apelację.

SSA Jolanta Hawryszko SSA Barbara Białecka SSO del. Anna Stasiewicz

-Kokotowska

Sygn. akt III AUa 998/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 2 czerwca 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił **J. Ż. (1)** prawa do emerytury po osiągnięciu 60 roku życia, z uwagi na nieudowodnienie przez niego okresu 25 lat ogólnego stażu ubezpieczeniowego oraz okresu 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

W uzasadnieniu decyzji wskazano, że ubezpieczony nie wykazał żadnego okresu pracy w warunkach szczególnych, natomiast ogólny staż ubezpieczeniowy J. Ż. na dzień 1 stycznia 1999 r., wynosi 24 lata 7 miesięcy i 19 dni.

W związku z przedłożeniem przez ubezpieczonego dodatkowego dokumentu – świadectwa pracy w warunkach szczególnych z dnia 9 czerwca 2015 r. - organ rentowy wydał w dniu **1 lipca 2015 r. kolejną decyzję**, w której uwzględnił J. Ż. (1) okres pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 1 roku i 9 dni. Decyzją tą pozwany ponownie odmówił ubezpieczonemu prawa do emerytury z uwagi na nie spełnienie warunku 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych oraz 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Ubezpieczony J. Ż. (1) odwołał się od powyższych decyzji wnosząc o ich zmianę i przyznanie mu prawa do wcześniejszej emerytury. W uzasadnieniu podniósł, iż wbrew stanowisku organu rentowego wyrażonemu w zaskarżonych decyzjach, wykonywał pracę w warunkach szczególnych w wymaganym wymiarze oraz legitymuje się wymaganym ogólnym okresem ubezpieczenia.

W odpowiedzi na odwołania organ rentowy wniósł o ich oddalenie z uwagi na nieudowodnienie przez ubezpieczonego 25-letniego ogólnego stażu pracy oraz 15 letniego okresu pracy w warunkach szczególnych.

Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych postanowieniem z dnia 22 lipca 2015 r. połączył sprawy VI U 540/15 i VI U 539/15 do wspólnego prowadzenia i rozstrzygnięcia i prowadził dalej pod numerem VIU 539/15.

Wyrokiem z dnia 22 października 2015 roku Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołania.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy oparł na następujących

ustaleniach faktycznych oraz rozważaniach prawnych:

J. Ż. (1) urodził się dnia (...) Na dzień 1 stycznia 1999 r. posiada 24 lata, 7 miesięcy i 19 dni okresów składkowych i nieskładkowych, w tym 1 rok i 9 dni okresu pracy wykonywanej w warunkach szczególnych.

W okresie od 26 czerwca 1973 r. do 6 listopada 1974 r. J. Ż. (1) pracował w Przedsiębiorstwie (...) w Ś. jako kierowca. Następnie od 8 listopada 1974 r. do 10 lutego 1975 r. i ponownie od 5 października 1977 r. do 25 października 1978 r. w Wojewódzkiej Spółdzielni (...); w pierwszym okresie jako kierowca, a w drugim jako mechanik. W okresie od 14 marca 1975 r. do 24 stycznia 1977 r. J. Ż. (1) wykonywał pracę kierowcy towarowego w Przedsiębiorstwie (...) w G. W.. i w trakcie tego zatrudnienia odbywał zasadniczą służbę wojskową od 24 kwietnia 1975 r. do 24 stycznia 1977 r. W okresie od 15 października 1979 r. do 2 marca 1981 r. J. Ż. (1) pracował w Kombinacie Rolnym (...) w B. przy czym do 22 lutego 1980 r. jako mechanik, a po tej dacie do końca zatrudnienia - jako kierowca (...). Dnia 1 kwietnia 1981 r. podjął pracę w Gospodarstwie Rolnym Skarbu Państwa O., Zakładzie Rolnym (...) jako kierowca (...) o ciężarze powyżej 3,5 tony i autobusu J. o liczbie miejsc powyżej 15. Pracę tę świadczył do dnia 31 marca 1995 r., a od 1 kwietnia 1995 r. do 31 grudnia 1998 r. w Zakładzie (...) w O. (...) wykonywał także pracę kierowcy autobusu.

W okresie od 15 kwietnia 1977 r. do 10 listopada 1977 r. J. Ż. (1) odbywając karę pozbawienia wolności w Areszcie Śledczym w O. wykonywał pracę na terenie cementowni (...).

W dniu 26 maja 2015 r. J. Ż. (1) wystąpił do organu rentowego z wnioskiem o przyznanie emerytury.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał odwołania za bezzasadne.

Na wstępie Sąd Okręgowy zaakcentował, że przedmiotem kontroli Sądu w niniejszej sprawie były decyzje ZUS z dnia 2 czerwca 2015 r. i z dnia 1 lipca 2015 r., w których odmówiono ubezpieczonemu prawa do emerytury. Ubezpieczony domagał się przyznania tego świadczenia powołując się na wykonywanie pracy w warunkach szczególnych i posiadanie ogólnego okresu składkowego i nieskładkowego w wymiarze co najmniej 25 lat.

Sąd Okręgowy zauważył przy tym, że istotą sporu, zgodnie z żądaniem ubezpieczonego zawartym w odwołaniach, objęte były okresy pracy w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności od 15.04.1977 r. do 10.11.1977 r. oraz okresy

pracy od 26.06.1973 r. do 6.11.1974 r. w Przedsiębiorstwie (...) w Ś. jako kierowca, od 8.11.1974 r. do 10.02.1975 r. i ponownie od 5.10.1977 r. do 25.10.1978 r. w Wojewódzkiej Spółdzielni (...); (w pierwszym okresie jako kierowca, a w drugim jako mechanik), od 14.03.1975 r. do 24.01.1977 r. w Przedsiębiorstwie (...) w G. W.. w charakterze kierowcy, od 15.10.1979 r. do 2.03.1981 r. w Kombinacie Rolnym (...) w B. (do 22.02.1980 r. jako mechanik, a po tej dacie do końca zatrudnienia - jako kierowca (...)), od 1.04.1981 r. do 31.03.1995 r. w Gospodarstwie Rolnym Skarbu Państwa O., Zakładzie Rolnym (...) jako kierowca (...) o ciężarze powyżej 3,5 tony i autobusu J. o liczbie miejsc powyżej 15 i wreszcie od 1.04.1995 r. do 31.12.1998 r. w Zakładzie (...) w O. (...), także jako kierowca autobusu.

Przystępując do wyjaśnienia motywów swojego rozstrzygnięcia Sąd Okręgowy zauważył, że zgodnie z art. 184. ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz.U. z 2009 r., Nr 153, Poz. 1227) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40 ustawy, jeżeli w dniu jej wejścia w życie (1 stycznia 1999 r.) osiągnęli:

1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz

2) wymagany okres składkowy i nieskładkowy, który w przypadku kobiet wynosi 20 lat i 25 w przypadku mężczyzn.

Zgodnie z ust. 2 powołanego przepisu powyższa emerytura, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem organu rentowego, na dochody budżetu państwa.

Mając na uwadze powyższe przepisy Sąd I instancji podkreślił, że warunkiem nabycia uprawnień emerytalnych według art. 184 ustawy jest spełnienie przesłanki stażu przed dniem 1 stycznia 1999 r.

Dalej Sąd Okręgowy zwrócił uwagę, że za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia (art. 32 ust. 2 ustawy). Wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 przysługuje prawo do wcześniejszej emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych (ust. 4 art. 32 ustawy). Oznacza to, że na potrzeby niniejszej ustawy pracami wykonywanymi w szczególnych warunkach są prace wymienione w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8 poz.43 ze zm.). Zgodnie z § 3 rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Natomiast w myśl § 4 ust. 1 pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn, 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Warunkiem zaliczenia okresu pracy do okresu pracy w szczególnych warunkach jest wykonywanie pracy o tym charakterze stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy (§ 2 ust. 1 cyt. rozporządzenia).

Sąd Okręgowy, po analizie dokumentów osobowych zgromadzonych w aktach ZUS, jak i w aktach osobowych ubezpieczonego, a także po wysłuchaniu ubezpieczonego, doszedł do wniosku, że ubezpieczony nie wykazał przesłanki posiadania ogólnego co najmniej 25 letniego okresu ubezpieczenia.

W tym zakresie Sąd I instancji podkreślił, że ubezpieczony dowodził, że do uznanego przez organ rentowy okresu powinien być jeszcze zaliczony okres wykonywania przez ubezpieczonego pracy w Areszcie Śledczym w O., jednakże na tę okoliczność nie przedstawił żadnych dowodów. Sąd Okręgowy zwrócił przy tym uwagę, że poza sporem pozostawała okoliczność wykonywania takiej pracy, jednakże w ocenie Sądu I instancji ubezpieczony nie udowodnił w jakim wymiarze czasu praca ta była wykonywana. W tym zakresie Sąd Okręgowy zwrócił uwagę, że w zaświadczeniu wystawionym przez Areszt brak jest jakiegokolwiek informacji zarówno na temat wymiaru czasu, w którym praca była

świadczona, jak i otrzymywanego wynagrodzenia, stąd Sąd Okręgowy nie miał możliwości zweryfikować wyjaśnień ubezpieczonego, że pracował w pełnym wymiarze czasu pracy i tym samym nie uznał za wiarygodne wyjaśnień ubezpieczonego w tym zakresie. Sąd Okręgowy podkreślił przy tym, że prawo do emerytury w tzw. obniżonym wieku emerytalnym jest przywilejem, z którego mogą skorzystać tylko niektórzy pracownicy, tym samym to na tych pracownikach ciąży ciężar udowodnienia, że nie tylko pracowali w warunkach szczególnych przez okres co najmniej 15 lat do dnia 31.12.1998 r., ale także, że spełnili i pozostałe warunki, w tym posiadają co najmniej 25 lat ogólnego okresu ubezpieczenia albowiem warunki te muszą być spełnione łącznie.

Na zakończenie Sąd Okręgowy wskazał, że wobec niewykazania przez ubezpieczonego że legitymuje się na dzień 31.12.1998 r. ogólnym stażem ubezpieczeniowym w wymiarze 25 lat, Sąd Okręgowy nie badał szczegółowo okoliczności związanych z posiadaniem przez ubezpieczonego wymaganego okresu pracy w warunkach szczególnych. Sąd I instancji zwrócił bowiem uwagę, że nawet uznanie, że ten warunek został przez ubezpieczonego spełniony, nie spowodowałoby przyznania prawa do emerytury z braku 25 lat ogólnego okresu ubezpieczenia.

W konsekwencji Sąd I instancji przyjął, że ubezpieczony nie spełnił przesłanek określonych w przepisach ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, jak i w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8 poz.43 ze zm.) albowiem nie legitymuje się wymaganym ogólnym stażem pracy, skutkiem czego nie nabył uprawnień do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym.

Wobec przedstawionych wywodów, Sąd Okręgowy na zasadzie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołania ubezpieczonego.

Ubezpieczony reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika wywiódł apelację od powyższego wyroku zaskarżając go w całości.

Wyrokowi zarzucił:

1. Sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału przez przyjęcie, iż powód nie udowodnił wymaganego przepisami prawa okresu 25 lat zatrudnienia.
2. Istotne uchybienia procesowe mające wpływ na wynik sprawy przez nierozważenie w sposób należyty całokształtu okoliczności sprawy i niewyjaśnienie istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy faktów związanych z zatrudnieniem w Areszcie Śledczym w O..

Stawiając powyższe zarzuty pełnomocnik apelującego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienia w całości roszczeń ubezpieczonego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Okręgowy w Gorzowie Wlkp. Ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania wg norm przepisanych w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje.

W uzasadnieniu apelacji pełnomocnik ubezpieczonego podkreślił, że nie zgadza się z rozstrzygnięciem Sądu Okręgowego w zakresie w jakim sąd ten odmówił uwzględnienia w ogólnym stażu ubezpieczeniowym J. Ź. okresu zatrudnienia od 15 kwietnia 1977 r. do 10 listopada 1977 r. w Areszcie Śledczym w O.. Pełnomocnik apelującego zaakcentował, że fakt wykonywania w tym okresie pracy przez ubezpieczonego wynika wprost z zaświadczenia z dnia 31.03.2015 r. wystawionego przez Areszt Śledczy w O. o wykonywaniu pracy. Pełnomocnik apelującego wskazał przy tym, że brak jest tylko informacji dotyczących wymiaru takiej pracy. Pomimo starań powoda i przesłanych pism, uzyskał on odpowiedź z dnia 31.03.2015 r., iż w dokumentacji archiwalnej aresztu nie ma podanego wymiaru etatu za okres jego zatrudnienia ani dokumentacji finansowej potwierdzającej wysokość wynagrodzenia.

Mając na uwadze powyższe pełnomocnik apelującego zwrócił uwagę, że Areszt Śledczy w O. jest jednostką państwową, która bezwzględnie musi przestrzegać przepisy prawne, w tym te dotyczące okresów przechowywania dokumentacji pracowniczej. Niestety areszt nie spełnił wszystkich wymogów w tym zakresie. Dokumentacja archiwalna jest niekompletna i choć zawiera informację o zatrudnieniu powoda, nie zawiera dodatkowej informacji o wymiarze etatu.

Zdaniem pełnomocnika ubezpieczonego za taki stan rzeczy nie można jednak winić J. Ż.. Ze swojej strony uczynił on wszystko, by uzyskać odpowiednią dokumentację pracowniczą, lecz na skutek niewłaściwego przestrzegania przepisów prawnych przez jednostkę państwową Areszt Śledczy w O., takiej pełnej dokumentacji, bez swojej winy nie uzyskał.

Dalej pełnomocnik ubezpieczonego zwrócił uwagę, że ubezpieczony nie może udowodnić wykonywanej pracy poprzez zeznania świadków, z uwagi na specyfikę wykonywanej pracy jak i odległość czasową. Ubezpieczony wykonywał pracę w areszcie wraz z innymi współosadzonymi. Praca ta wykonywana była w różnych miejscach, a nadto była rotacja zarówno miejsc jak i składów grup pracowniczych, co najmniej raz na miesiąc. Pobyt ubezpieczonego w areszcie trwał tylko kilka miesięcy, było to prawie czterdzieści lat temu i wreszcie współosadzeni nie nawiązywali ze sobą bliższych kontaktów osobowych. Z tego powodu J. Ż. nie zna innych osób, które w tamtym okresie wykonywały wraz z nim pracę w Areszcie Śledczym w O..

Reasumując pełnomocnik ubezpieczonego podkreślił, że J. Ż. przedstawił przed sądem zaświadczenie z Aresztu Śledczego w O. z dnia 31.03.20115 r., z którego wynika jego fakt zatrudnienia w okresie od 15.04.1977 t. do 10.11.1977 r.. Sąd ferując zaskarżony wyrok dokonał analizy powyższego dokumentu i wskazał, iż jest to dokument niepełny, który nie pozwala na zaliczenie wskazanego okresu do stażu pracy ubezpieczonego.

Zdaniem skarżącego dokonana przez sąd interpretacja materiału dowodowego w tym zakresie jest nieprawidłowa. W świetle wskazanych wyżej argumentów oraz zasady zaufania obywatela do państwa prawa, państwa, którego organy powinny przestrzegać istniejący porządek prawny, nie ma żadnych racjonalnych powodów by zdyskwalifikować przedstawiony dokument i odmówić zaliczenia udokumentowanego tam okresu do staży pracy ubezpieczonego. Zdaniem apelującego wbrew stanowisku przyjętemu przez sąd, dokładna i rzetelna analiza materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie pozwala na przyjęcie, iż J. Ż. udowodnił w sposób logiczny i nie budzący wątpliwości wymagany dla przyznania emerytury zarówno okres 25 lat stażu pracy, jak i okres co najmniej 15 lat zatrudnienia w szczególnych warunkach jako kierowca samochodów ciężarowych o ciężarze całkowitym powyżej 3,5t.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja ubezpieczonego okazała się nieuzasadniona.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, rozstrzygnięcie sądu I instancji jest prawidłowe.

Sąd Okręgowy właściwie przeprowadził postępowanie dowodowe, w żaden sposób nie uchybiając przepisom prawa procesowego oraz dokonał trafnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, w konsekwencji prawidłowo ustalając stan faktyczny sprawy.

Sąd Apelacyjny podzielił ustalenia i rozważania prawne Sądu Okręgowego, rezygnując jednocześnie z ich ponownego szczegółowego przytaczania (por. wyroki Sądu Najwyższego z 5 listopada 1998 r. I PKN 339/98, OSNAPiUS 1999/24 poz. 776, z 22 lutego 2010 r. I UK 233/09, Lex nr 585720). Sąd Apelacyjny podzielił również stan prawny wskazany jako podstawa rozstrzygnięcia.

Odnosząc się bezpośrednio do zarzutów apelacji należy stwierdzić ich bezzasadność.

W analizowanym przypadku apelujący zakwestionował prawidłowość rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego w zakresie w jakim Sąd ten uznał, że brak jest możliwości zaliczenia do ogólnego stażu ubezpieczeniowego J. Ż. dodatkowo wskazanego przez niego okresu pracy wykonywanej podczas odbywania kary pozbawienia wolności w Areszcie Śledczym w O. od 15 kwietnia 1977 r. do 10 listopada 1977 r. Negując tę możliwość, Sąd I instancji wskazał, iż wprawdzie niespornym było, że ubezpieczony podczas odbywania kary pozbawienia wolności w okresie od 15 kwietnia 1977 r. do 10 listopada 1977 r. wykonywał pracę w Areszcie Śledczym w O., jednakże nie został wykazany wymiar czasu pracy ubezpieczonego w tym okresie, a zatem brak jest możliwości zaliczenia wnioskowanego okresu do ogólnego stażu

ubezpieczeniowego J. Ż.. W analizowanym postępowaniu Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko Sądu I instancji w tym zakresie.

Sąd Apelacyjny zwrócił uwagę, że zgodnie z art. 6 ust. 2 pkt 4 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych za okresy składkowe uważa się również przypadające przed dniem 15 listopada 1991 r. okresy pracy wykonywanej w czasie odbywania na obszarze Państwa Polskiego kary pozbawienia wolności, kary aresztu za wykroczenie oraz w czasie tymczasowego aresztowania - w wymiarze czasu pracy nie niższym niż połowa pełnego wymiaru czasu pracy określonego dla takiej pracy.

W niniejszej sprawie niespornym było, że faktycznie ubezpieczony w okresie od 15 kwietnia 1977 r. do 10 listopada 1977 r. wykonywał pracę w czasie odbywania kary pozbawienia wolności w Areszcie Śledczym w O.. Jednakże brak było jakichkolwiek dowodów, które zaświadczałyby, że ubezpieczony pracę tę wykonywał w wymaganym wymiarze czasu pracy.

W tym miejscu zaakcentować przy tym należy, że w sprawie, w której przedmiotem jest prawo do świadczenia rentowo-emerytalnego lub wysokość tego świadczenia, wymaga się dowodów nie budzących wątpliwości, spójnych oraz precyzyjnych - potwierdzających czy uprawdopodobniających w stopniu granicznym z pewnością nie tylko fakt zatrudnienia, ale i pozostałe okoliczności związane ze świadczeniem pracy.

Prymat nadany dokumentacji pracowniczej prowadzi do gradacji mocy dowodowej polegającej na tym, iż dokumentacja ta stanowi podstawę weryfikacji pozostałych dowodów przedłożonych przez strony. Sąd Najwyższy, m.in. w wyroku z dnia 9 stycznia 1998 roku, sygn. akt: II UKN 440/97, opubl. OSNP 1998/22/667, wskazał, że zaliczenie nieudokumentowanych spornych okresów składkowych z przebiegu ubezpieczenia do stażu ubezpieczeniowego na podstawie zeznań świadków lub przesłuchania strony zainteresowanej jest dopuszczalne tylko w przypadkach nie budzących żadnych wątpliwości co do spójnego i precyzyjnego - rodzajowego oraz czasowego potwierdzenia się udowodnianych okoliczności. O ile zatem strona pragnie uzyskać korzystne dla siebie rozstrzygnięcie, musi na okoliczność twierdzeń przedstawić sądowi dowody. Nie gołosłowne, hipotetyczne założenia, nie mające pokrycia w jakimkolwiek innym dowodzie, ale rzeczywiste dowody, pozwalające ustalić (tu – na gruncie niniejszej sprawy), w jakim wymiarze czasu pracy ubezpieczony pracował podczas odbywania kary pozbawienia wolności w Areszcie Śledczym w O..

Tymczasem dowody zgromadzone w sprawie zarówno w toku postępowania przed organem rentowym, jak i w toku postępowania sądowego nie pozwoliły w żadnej mierze na ustalenie, że rzeczywiście, jak twierdził ubezpieczony, że w spornym okresie pracował na budowach od poniedziałku do soboty w godzinach od 7.00 do 15.00.

W świetle dostępnej dokumentacji niemożliwym okazało zweryfikowanie twierdzeń ubezpieczonego w tym zakresie. Jak już wyżej wskazano w sprawie, w której przedmiotem jest prawo do świadczenia emerytalnego wymaga się dowodów nie budzących wątpliwości. Zaliczenie nieudokumentowanych spornych okresów składkowych z przebiegu ubezpieczenia do stażu ubezpieczeniowego na podstawie zeznań strony zainteresowanej jest dopuszczalne tylko w przypadkach nie budzących żadnych wątpliwości co do spójnego i precyzyjnego potwierdzenia się udowodnianych okoliczności. W świetle dostępnej dokumentacji weryfikacja twierdzeń ubezpieczonego zgodnie z jego oczekiwaniami okazała się niemożliwa.

W związku z tym, nie było możliwe przyznanie ubezpieczonemu prawa do emerytury. W niniejszej sprawie brak jest bowiem dowodów, które zaświadczałyby, że ubezpieczony posiada co najmniej 25-letni okres składkowy i nieskładkowy na dzień 1 stycznia 1999 r.

Już sam brak tej przesłanki uniemożliwia przyznanie ubezpieczonemu prawa do emerytury na podstawie art. 184 ustawy emerytalnej. Sąd Apelacyjny nie będzie zatem odnosił się do pozostałych przesłanek warunkujących przyznanie tego świadczenia, wymienionych w przywołanych przepisach (w tym do kwestii 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych). Wobec uznania, iż ubezpieczony nie legitymował się co najmniej 25 letnim ogólnym

stażem ubezpieczeniowym na dzień 1 stycznia 1999 r. bez znaczenia dla rozstrzygnięcia pozostawała bowiem kwestia ustalenia, czy ubezpieczony udowodnił również wymagany staż pracy w warunkach szczególnych.

W sytuacji, gdy ubezpieczony nie spełnia jednego z kumulatywnych warunków uzasadniających przyznanie emerytury, Sąd zwolniony jest od badania pozostałych warunków, gdyż te w ostatecznym rozrachunku nie doprowadzą i tak do przyznania ubezpieczonemu świadczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z 4 września 2014 r., sygn. UK 7/14, LEX nr 1511381). Sąd Okręgowy zasadnie zatem zrezygnował z ustalania, czy wnioskodawca istotnie legitymuje się 15-letnim okresem pracy w warunkach szczególnych.

W tym stanie rzeczy stwierdzić należy, że wnioskodawca nie spełnia wszystkich warunków do nabycia prawa do emerytury na podstawie art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Zaskarżone orzeczenie jest zatem prawidłowe i musi się ostać, apelacja nie zawiera natomiast żadnej argumentacji przemawiającej za uwzględnieniem wniesionego środka zaskarżenia.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c., oddalił apelację ubezpieczonego jako bezzasadną.

SSA Jolanta Hawryszko SSA Barbara Białecka SSO del. Anna Stasiewicz – Kokotowska